

Sygn. akt IV CNP 109/07

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski

w sprawie ze skargi wierzyciela Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w R. z dnia 1 grudnia 2006 r., sygn. akt [...],
w sprawie z wniosku wierzycieli przy uczestnictwie G. Spółki z o.o. z udziałem nabywcy B.P. o egzekucję z nieruchomości, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 sierpnia 2007 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 9 marca 2006 r. Sąd Rejonowy w K. przysądził własność objętej egzekucją nieruchomości na rzecz B.P. Postanowieniem z dnia 2 czerwca Sąd ten sporządził plan podziału sumy uzyskanej z tej egzekucji w kwocie 843 012 zł. Zarzuty co do tego planu Sąd Rejonowy w K. częściowo uwzględnił postanowieniem z dnia 22 września 2006 r.

Zażalenie Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych od tego ostatniego orzeczenia Sąd Okręgowy w R. oddalił postanowieniem z dnia 1 grudnia 2006 r.

Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w skardze z dnia 8 stycznia 2007 r. wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w R. z dnia 1 grudnia 2006 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Jest więc co do zasady niedopuszczalna, jeżeli w sprawie strona miała możliwość zaskarżyć orzeczenie apelacją, skargą kasacyjną, skargą o wznowienie postępowania lub mogła skorzystać z innego środka np. o uchylenie lub zmianę stwierdzenia nabycia spadku, czy z wniosku o przywrócenie terminu.

Od tego unormowania ustawodawca wprowadził wyjątek przewidziany w art. 424¹ § 2 k.p.c. Na podstawie tej regulacji, skarga przysługuje także od orzeczenia sądu pierwszej instancji kończącego postępowanie w sprawie, naruszającego podstawowe zasady porządku prawnego, konstytucyjne wolności lub prawa człowieka, chociaż strony nie skorzystały z przysługujących im środków, pod warunkiem, że jego uchylenie lub zmiana w innym postępowaniu nie jest już dopuszczalna.

Ustawodawca wśród wymagań konstrukcyjnych tego nadzwyczajnego i wysoce sformalizowanego środka zawartych w art. 424⁵ § 1 k.p.c., nałożył na skarżącego obowiązek wskazania czy zaskarża orzeczenie w całości, czy też w części. Wniesiona skarga nie zawiera tego elementu, co już może stanowić podstawę do jej odrzucenia (por. odpowiednio postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2006 r., II PZ 17/06, OSNP 2007, nr 9-10, poz. 136).

Wymaganie wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie jest spełnione jeżeli skarżący bez przeprowadzenia analizy prawnej ogranicza tę część skargi do powtórzenia treści przepisu art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, Nr 1, poz. 17 i z dnia 28 października 2005 r., V CNP 13/05, LEX 186765). Nawet niedopuszczalność środków prawnych nie zwalnia

skarżącego od przedstawienia w tej materii jurydycznego wyводу. Wniesiona skarga nie spełnia więc także i tego wymagania.

Poza tym skarga od której - jak w omawianym wypadku - nie została uiszczona opłata stała w prawidłowej wysokości podlegała odrzuceniu a *limine* na podstawie art. 130² § 3 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 i 2 k.p.c.).